

въ сжщностъ младиятъ човѣкъ е не само кибритъ, а и широко любвеобиленъ.

— Петре, галѣше ли те много баща ти въ детинството?

Петъръ се опули; — баща му билъ съ децата съвсемъ дете! Тѣ се „качвали на главата му“, той захапвалъ лакомства и съ устата си и ги втиквалъ въ устицата имъ... Любвеобилие безъ рамки, комай безбръжно т. е. славянско!

Петъръ Петковъ (тѣй се вика младиятъ учителъ, но децата му викатъ Поно, защото и той ги обича като баща си) пише писма, подъ които бихъ се подписалъ съ всичката своя писателска суета. А е ленивъ да чете книги. Навѣрно, отблъсква го книжното въ тѣхъ. Или — защото е селенинъ т. е. чуждъ на теории. Шомъ дотрѣбва въ текущия животъ на Петра известно познание, той ще залегне на книгитѣ, ще работи день и нощъ, като по жътва, и ще ги съвладѣе... Все пакъ Петъръ е челъ Толстоя, въздържателъ е и е такъвъ вегитариянецъ, че може наистина да си скжси живота.

— Не знамъ, какъ ще я изкарашъ, Петре, — подсказвамъ му азъ. Тебъ цигулката ти опъва нервитѣ, губишъ апетитъ, а постната кухня въ село е толкова еднообразна.

Петъръ чувствува това, Но какво да прави, когато се е вече погнусилъ отъ месна храна!... Той обича всичко живо: ентусиастъ е. Като типиченъ селянинъ, обаче, Петъръ е безъ идеи. А е лудо предприемчивъ: и планина би пробилъ!